

De gevorderde christen

overgenomen uit De Lusthof Sions - tot vertroosting, verkwikking en opwekking van al des Heeren arm en ellendig volk – tot ontdekking en bekeering van hen, die den breeden weg bewandelen – en tot eer en verheerlijking van den nooit volprezen, Eeuwigen, Eenigen en Drie-eenigen Verbondsgod, onder redactie van P. Los, 1862

Bij de gevorderde Christen is de gewaande onafhankelijkheid verbrijzeld, en de ziel in alle dingen steunende gemaakt op Christus. De hoogmoed is nedergeworpen, en de nederigheid in deszelfs plaats gebracht; een bedriegelijk hart is ontbloot geworden en in een geestelijk, vroom hart herschapen; geveinsdheid is ontmaskerd en onnoozele opregtheid ingeplant; eene gedaante van godsdienst is verpletterd geworden en eene godsdienst in kracht te voorschijn gekomen; eene ledige belijdenis van eene dorre leer is ontworteld en eene dadelijkheid der eeuwige dingen heeft hare plaats vervangen; het valsche zilver is in den smeltkroes verbrand geworden en het zuivere goud is er onbeschadigd uitgekomen. Een gebrand kind vreest het vuur en eene verbrokene ziel eene ledige belijdenis. Eene pijnlijke wond kan geene drukking verdragen en eene consciëntie, door verschrikkelijke dingen in regtvaardigheid verteederd, kan den last der schuld niet torschen. 'Ik vermogt niet van wege Zijne Hoogheid,' Job 31:23. Hetgeen de geloovige heeft doorgestaan en ondervonden, heeft hem in verkeering met God gebracht. Hij kent nu den 'eenigen waren God en Jezus Christus, Dien Hij gezonden heeft,' en hij heeft gevoeld dat deze 'God een Geest is en in geest en in waarheid moet aanbeden worden.' Hij kan niet langer verdragen de ijdele uitvindingen der menschen, de pligtplegingen van eene vleeschelijke kerkoprigting, de vermommingen van priesterlijke listen, het huichelend spreken van geveinsden, het ijdel gesnap van praatzieke belijders, de bespottelijke heiligheid van Arminiaansche (Remonstrantsche) volkomenheid en den mantel der godsdienst, waaronder duizende onreine harten zich verschuilen. Hij wordt een verlatene. Hij tracht weinig naar de gave van luide en lange gebeden te doen. Hij gevoelt, dat eene verborgene zucht beter is dan een lang gebed, en weinige woorden met God in zijn klein vertrek dierbaarder zijn, dan vele woorden in een bedehuis. Een half vers uit den bijbel vermurwt zijn hart, terwijl een geletterd prediker hetzelfde door eene lange leerrede in ijs verandert. Hij verlaat nooit het gezelschap van ledige belijders, zonder beschuldiging, noch het zoete gezelschap van Zijnen God, zonder eenen zegen. Hij gevoelt dat Christus zijn beste raadsman is, dat Deszelfs liefde de uitnemendste, Deszelfs vriendschap de bestendigste, Deszelfs tegenwoordigheid de verblijdenste en Deszelfs toelagchingen de begeerlijkste zijn. De menschen, ook de besten onder hen, verwonden hem dikwerf, ja het gezelschap van Gods kinderen is hem menigmaal lastig en hunne raadgevingen brengen veelal geene hulpe aan. Zijn hemelsche Vriend bedriegt hem echter nimmer, schendt nooit zijne vrijmoedigheid, ontdekt nooit zijne geheimen, verwondt nooit zijn gevoel, vervleeschelijkt nooit zijn gemoed, bedroeft nooit zijnen geest, leidt hem nooit in verschrikking of onthaalt hem nooit met minachting; integendeel, Hij vergeeft zijne zonden, verschoont zijne ondankbaarheid, heeft medelijden met zijne zwakheid, verdraagt zijne afwijkingen en bemint hem opregtelijk.

De Christen ondervindt dus, dat, zal hij staan, God hem moet ondersteunen; zal hij iets regt weten, God het hem moet leeren; zal hij wandelen op den weg naar den hemel, God hem er eerst moet opbrengen en daarna hem op denzelven moet geleiden; zal hij iets hebben, God het hem moet geven, en zal hij iets doen, God het in hem moet werken.

Terwijl anderen roemen over hetgeen zij voor God gedaan hebben, is hij verblijd te gevoelen, dat God iets voor hem gedaan heeft; terwijl anderen spreken van Christus, spreekt hij met Christus. Gelijk zijne inwendige Godsdienst hem afscheidt van enkel uitwendige belijders, zoo wordt hij een doelwit van de ledige belijders om op te mikken. Elke evangelist van aangelegenheid, die geen begrip van Godsdienst heeft, verdoemt hem als een louteren antinomiaan. Ieder student, die niet meer van de werkingen des levenden geloofs kent, dan van de Chineesche taal, heeft eenen pijl in zijnen koker, gepluimd met eenen tekst, om hem door het hart te schieten als een vreesselijk monster; ieder drooge Calvinist (Gereformeerde) loopt hem voorbij in de renbaan; ieder Farizeer streeft hem te boven in ijver; ieder tierende Methodist¹ dondert over hem het woord: 'luiheid' uit; en

¹ Methodisten is eene Secte, in ons vaderland minder bekend, die zich in 1729 onder zekeren John Wesley, daarom ook Wesleyanen genoemd, heeft gevormd en in Engeland en Noord-Amerika grooten aanhang heeft verworven. Zij komen veel met de Remonstranten overeen in hunne belijdenis, met dat onderscheid echter, dat zij meenen dat het doorbreken en toenemen der genade zich meest altijd door ligcliamelijke schokken moet openbaren. Van daar dan ook dat de schrijver zegt: tierende Methodisten. Hunne welsprekendheid openbaart zich daarin, dat zij in gloeiende beelden der rampzaligheid der hel schetsen en van daar dan ook, dat zij uit de uitwendig goddeloozen de meeste volgelingen hebben. Hun gevaar ligt daarin, dat zij in de zaligheid des geloofs ligt onverschillig worden voor de zedelijke pligten. Redactie.

ieder pligtverrichter mijdt hem als de pest. Hoe veel ook de onderscheidene secten van elkander verschillen, daarin vereenigen zij zich, dat zij hem verdoemen. Alle andere godsdienst is regt, de zijne alleen verkeerd; elk geloof is zuiver, maar het zijne alleen is onecht. De liefdadigheid houdt alleen hem voor liefdeloos; algemeene zaligheid drijvers snijden alleen hem van de zaligheid af; zij die deernis hebben met de heidenen, hebben geene erbarming met hem, en zij, die land en zee omreizen, om een geloofsgenoot te maken, verklaren zijne zaak alleen voor onherstelbaar. En wat is zijne overtreding, wat is zijne zonde, dat zij hem zoo verbitterd najagen? Gen. 31:36. Leeft hij in de zonde? — Neen. Is hij in de wereld diep bedolven, tot het hoofd en de ooren in staatkunde verdiept, oneerlijk gewin bijeenschrapende, of bezielde met hebzucht? — Geenszins, durf ik zeggen. Verzuimt hij het bidden, het lezen in Gods Woord, het hooren der waarheid, het toebrenge tot de behoeften der heiligen, of het in vrede leven met alle menschen? — Neen. Waarom dan dat vereenigde blaffen der partijen op hem? — Om dezelfde reden, waarom Jozef van zijne broeders gehaat werd en niet broederlijk met hem konden spreken: — de vader bemint hem en heeft hem bekleed met eenen veelvervigen rok, en hem openbaringen gegeven, die hij anderen onthouden heeft.

J. C. PHILPOT